

Eloolvasom hébe-hóba az Új Tükröt,
kedvenc publicistám tud-e még új trükköt?
(Találsz-e Berlinben még egy ily *verrückten*,
ki itt is a pesti trágyafüsttől köpköd?)

Mit tegyek? Idáig Feketéllik Sándor.
Rímeket gyöngyözök, miként hajdan Jean d'Or.
Kínlódik a kagyló, mert benne a *piszok*,
s Gyuri papa ebből még egy rímet kiszop.

Kedvem, időm, pénzem engedi, hát iszok,
sört, chiantit, vodkát, mindegy, fő, hogy ártson
(ist nicht wohlbekannte die Sucht von dieser Art schon?)
S éltén változtatni, mint egy Rilke, ki szok?

Így mulatja magát itten egy magyar úr,
ki fogalma szerint hitetlen és gyaur,
s egyszersmind érzékeny, mint szélhárfán a húr,
s fél a Fazekastól, ki mindent egybegyúr.

Eme Agyagosban hitt volt Khájjám s Háfiz,
mi már nem tiszteljük, egyszer majd még ráfiz-
etünk erre, tuti, mert jön a Kővendég,
s reszketünk majd mint egy apácanövendék.

Más kérdés, ki látott szakállas apácát,
de azért a költő felett ne törj pálcát,
nehéz, ha időleg, más világba válsz át,
négy-sarkú rímeim használom mint álcát.

Íróasztalomon Kafka, Beckett, Lukács,
nőmön munkálkodom, mint szorgalmas luk-ács,
remélem, hogy te sem hanyagolod hurid,
és nem felejtetted barátodat:

Gyurit

MAYA, OKTÓBER, VASÁRNAP

Mintha egy színezüst ridikülfület találtunk volna a Bolhán, a bőr, maga a ridikül, eldobható, BÁR AZ IS, szóval gyönyörű LENNE egy pókhálókönnyű kötöttkabátka könyökére, amit egy egészen pelyhes pókkisasszony számára kötne „tündérujjaival”.

Tapicskol a Riefpietzsch-Ufer porában a tornacipőjével, miereket fogdos, habverőket és csorba, kék üvegeket, meg a szentem.

Valami fantasztikus szép ősz van, és jó még élni, ebben a tündökletes porfelhőben. Süt a nap. Maya: mint egy szőlőszem. (Minden olyan. Tehát minden olyan, mint Maya. És viszont.) Októberi szőlőszem. Máskülönb: sötét TÖTÜ. Saját magán liztharmat. Ez a jó benne: egy személyben botanikuskert és inszektárium. Különb: mint az éj. Mint a napsütés. Másfelől: okos. Egyfelől, persze, buta. Vándorfilozófus, hordóaljadék, én, egy nőnek sem magyaráztam el háromszor a munkaértékelméletet, és ennek antipodusaként a határhasznosságot és az egész szubjektív értékelméletet,* Silvio Gesell és Douglas őrnagyot, a Brazil teraszán, s egy nőnek sem tetéztem be (szintén háromszor) Keynesszel, kamatlábbal és beruházással... Mit mondjak? Úgy hallgatott, mint a vízcsobogást. Hallgatott, hallgat. Ha megszólal: „Olyan zárt vagy, néha félek, mintha kifelé mennél az életből.” Ilyeneket mond. Csattogtatja az ollóját, egy pulóvert „dolgoz el”. Azt nem tudja „közelebbről”, kik is voltak a Párkák. De azt igen, hogy ő az egyik. A kis pina! A kötőtűivel!

Berlin, 1986. október 5.

[MAYÁNAK MINDEN SMAFU]

Mayának minden smafu:
a filozófia- és párttörténet
őnekije egy KALAP SZAR,
és azt mondja, ne jöjjenek neki
ezzel a SOK BAROMMAL
Dehát – – – Kivel jöjjenek neki,
nekem ezek voltak az életem,
igaz, olyan is volt:
Marxot próbáltuk Kanttal:
nem hágott a két dög,
eladtuk őket, azóta magunkat
fejjük, önfújúek, jut eszünkbe
annyi – amennyi: nemsok

* Egy vagy két szó olvashatatlan beszúrás piros golyóstollal. *(A szerk.)*